

ת"פ 25533/08/17 - מדינת ישראל - רשות הטבע והגנים נגד מחמד אבו סבילה, חסן אבו סבילה

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 25533-08-17 מדינת ישראל נ' אבו סבילה ואח'
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני כבוד השופטת ענת חולתא
מאשימה
נגד
נאשמים
1. מחמד אבו סבילה
2. חסן אבו סבילה
מדינת ישראל - רשות הטבע והגנים

בשם המאשימה: עו"ד ניר פיינר
בשם נאשם 1: עו"ד יוסי דגה
בשם נאשם 2: עו"ד אלון קוצר

החלטה

רקע:

1. בפניי טענה מקדמית שהעלו ב"כ הנאשמים, לפי סעיף 149(4) לחסד"פ, כי כתב האישום אינו מגלה עבירה.
2. בעניינם של הנאשמים תלוי ועומד בפניי כתב אישום, המייחס להם עבירות ציד, לפי חוק להגנת חיות הבר. על פי כתב האישום, ביום 11.10.16 סמוך לשעה 23:00, בשטח איגום כלים של מבואות ירושלים, עסקו הנאשמים ואדם נוסף שזהותו אינה ידועה למאשימה, בצוותא חדא בציד של חיות בר מסוג צבאים, ארנבות, דורבנים, מכרסמי קרקע ועופות דוגרי קרקע מסוג חוגלות, קטות וכרוונים. כל זאת, כאשר לא היה ברשות הנאשמים רישיון ציד.
הנאשמים נסעו ברכב טויוטה מ.ר. 59-240-19 השייך לנאשם 1, כאשר הנאשם 2 נוהג בו.
הנאשמים והאדם הנוסף צדו באמצעות שני כלבי סלוקי, תוך כדי שהם סורקים את השטח בזרקור שהיה מחובר למצבר הרכב.
כאשר הפקחים התקרבו לרכב של הנאשמים, החלו הנאשמים להימלט באמצעות רכבם מהמקום, עד ששקעו בחול שמנע את המשך נסיעתם.
לאחר שהנאשמים והאדם הנוסף ירדו מהרכב עם הכלבים, ברחו האדם הנוסף והנאשם 2 עם אחד הכלבים מהשטח.

3. בגין מעשים אלה, מיוחסות לנאשמים העבירות הבאות:

איסור צידה ללא רישיון ציד או היתר - לפי סעיפים 2 ו- 14 (ב) לחוק להגנת חייית הבר, התשט"ו - 1955 (להלן: החוק) בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: חוק העונשין).

ציד באמצעות כלבים - לפי תקנה 6 (ב) לתקנות להגנת חייית הבר, התשל"ו - 1976 (להלן: התקנות) וסעיף 14 (א) לחוק בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין.

ציד בשיטות אסורות [סינוור באורות] - לפי סעיף 5 (1) ו- 14 (א) לחוק בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין.

ציד בלילה - לפי תקנה 5 (א) לתקנות וסעיף 14 (א) לחוק בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין.

ציד באיזור אסור - לפי תקנה 1 לתקנות להגנת חייית הבר (אזורים אסורים), תשל"א - 1971.

טיעוני הצדדים:

4. ביום 23.9.19 טענו **ב"כ הנאשמים**, כי כתב האישום אינו מגלה עבירה בכל הנוגע לעבירות הציד המיוחסות לנאשמים מעצם נוכחותם בשטח, כשהם נוסעים ברכב ובסמוך לרכב ישנו כלב מסוג סלוקי.

נטען, כי כתב האישום אינו מתאר איזו חיה הנאשמים צדו או התכוונו לצוד.

כן נטען, כי לא נצפו עם זרקור.

ב"כ הנאשמים הפנו לת"פ (י-ם) 58095-02-13 שם נקבע, כי בעבירת הציד של חייית בר קיים יסוד של "מסוימות", המחייב להגדיר באופן מפורש וברור את סוג החיה אותה צד או ניסה לצוד הנאשם.

ב"כ הנאשמים הדגישו כי עבירת הציד מתייחסת לחיות בר מוגנות. לדבריהם, אם אדם מנסה ללכוד חייית בר מזיקה, אזי הדבר על פניו אינו מקים עבירה. על כן יש להוכיח, שהחיה אותה ניסו לצוד היא אכן חייית בר מוגנת.

5. בתגובה מיום 25.10.19 עתרה **המאשימה** לדחות את טענת ב"כ הנאשמים.

נטען, כי סעיף 1 לחוק הגנת חייית הבר קובע הגדרה רחבה לפעולה של "צידה" ופעולה זו כוללת כל מעשה שנעשה "מתוך כוונה לפגוע בחייה, בשלומה או בחירותה של חייית בר...". גם הפסיקה תומכת בפרשנות מרחיבה למונח "צידה" ונקבע בפסיקה, כי מדובר בעבירת התנהגות, הכוללת יסוד נפשי של "מטרה" ואף נקבע בפסיקה בית המשפט העליון, כי גם פעולות הכנה לקראת מעשה הציד, מהווה עבירה מושלמת.

נטען כי על פי הפסיקה, תפיסת ציידים בנסיבות המעידות באופן חד משמעי כי הם מצויים בעיצומו של מסע ציד, גם אם טרם הפגיעה בחיה, נכנסת בגדר עבירת ציד מושלמת.

6. עצם היציאה אל השטח במקום המרוחק מביתם של הנאשמים, בערב יום הכיפורים, לאזור שבו קיימת פעילות של חיות בר מוגנות מסוגים שונים עם כלבי ציד בשעה מאוחרת, סריקת האזור בזרקור, ללא הסבר מניח את הדעת ובריחה מהפקחים כשההסבר להימצאות השטח איננו נתמך בראיות של ממש, מצדיקה הגשת כתב אישום ואת המשך בירור המשפט.

בהקשר זה צויין, כי בתיק ראיות המבססות את האמור בכתב האישום. כן צויין, כי גרסת הנאשמים לפיה יצאו לטייל בשטח לעשות "על האש" אינה מסתברת בנסיבות, נסתרת בהיעדר ממצאים או ציוד למטרה זו, וכן אותו כלי רכב נוסף שנטען על ידם שאמור להגיע אל המקום מעולם לא הגיע לשטח או לנקודת המפגש הנטענת.

7. ב"כ המאשימה הפנה לפסקי דין שונים התומכים לדעתו בפרשנות המשפטית וכן הפנה לעפ"א (נצ') 179/09 **מיכאל בן זאכי עיסא ואחרים נ' מדינת ישראל** שם ניתנה דוגמא ספציפית של ציד מי שהותקן על רכבו זרקור ואתו כלב המשחר לציד.

8. **בתשובת ב"כ הנאשמים** חזרו על טענתם, כי כתב האישום מפרט באופן רחב את מעשי הנאשמים, ומבלי לציין איזו חיה הנאשמים צדו ולמצער מה היה בכוונתם לצוד. קיימת אפשרות סבירה, שצדו חיה שאינה מוגדרת כחית בר, במקרה כזה לא עברו עבירה.

9. נטען, כי האסמכתאות אליהן הפנתה המאשימה עניין במקרים בהם הנאשמים נתפסו בפועל כשהם עוסקים בציד, ובאמתחתם ציוד רב המשמש לציד ולכן אין ללמוד מהן לעניינו. במקרה דנן, לא נתפס ברשות הנאשמים ציוד ממנו ניתן ללמוד, כי אכן התכוונו לבצע מלאכת ציד.

דין והכרעה

10. דין הטענה להידחות. להלן נימוקי:

11. **סעיף 1** לחוק הגנת חיית הבר - תשט"ו - 1955 קובע:

"בחק זה -מיום 2.8.1990**תיקון מס' 2**

ס"ח תש"ן מס' 1326 מיום 2.8.1990 עמ' 180 (ה"ח 1943)

החלפת סעיף 1

לנוסח סעיף 1 לפני החלפתו

"חיית בר" - יונק, עוף, זוחל או דו-חיים, או כל חלק ממנו, או תולדה שלו, שמקורו בשטח המדינה או מחוצה לו, שאין טבעו לחיות במחיצתו של אדם;

"חיית בר מטופחת" - מין, תת מין או זן של חיית בר, שטופח או פותח לצרכי גידולו בשביה למטרות מסחר, והוכרז על ידי שר החקלאות ככזה;

"מזיק" - חיית בר ששר החקלאות הכריז עליה שהיא מזיק;

"ציד" - חיית בר ששר החקלאות הכריז עליה שהיא ציד;

"חיית בר מוגנת" - חיית בר שאינה ציד, מזיק או חיית בר מטופחת;

"צידה" - לרבות עשיית מעשה מתוך כוונה לפגוע בחייה, בשלומה או בחירותה של חיית בר, או להדריך את מנוחתה, או לסכן את התפתחותן הטבעית של ביציה, או של כל תולדה אחרת שלה;

"...

סעיף 2 לחוק קובע:

"לא יצוד אדם ציד או חיית בר מוגנת, אלא ברשיון ציד או בהיתר על פי ס' 3".

12. על פי כתב האישום, המאשימה מייחסת לנאשמים כוונה לצוד חיות בר מסוג "צבאים, ארנבות, דורבנים, מכרסמי קרקע, ועופות דוגרי קרקע מסוג חוגלות, קטות וכירונים" ביום 11.10.16 סמוך לשעה 23:00

בשטח איגום כלים של מבואות ירושלים, בסמוך לקיבוץ אורים.

על פי כתב האישום, הציד נעשה באמצעות שני כלבי סלוקי, ותוך סריקת השטח בזרקור.

על פי כתב האישום, הנאשמים ניסו להימלט מהפקחים.

על פי כתב האישום, לנאשמים לא היה רישיון ציד או היתר למעשיהם.

13. בבחינת טענה מקדמית ולפיה כתב האישום אינו מגלה עבירה בית המשפט יבחן האם כתב האישום **כלשון** מגלם **היתכנות** או **פוטנציאל** להרשעה. במילים אחרות: אם יוכחו העובדות המצויות בכתב האישום, האם הדבר יעלה כדי העבירה המיוחסת בכתב האישום או עבירה מאותו סוג (השוו: ע"פ 2685/17 **מדינת ישראל נ' נסים**, פ' 8-9 לפסק דינו של כב' הש' מזוז מיום 26.9.17 [פורסם בנבו]).

14. כפי שכבר נכתב בעבר, יש להבחין הבחנה ברורה בין בחינת הטענה המקדמית לפי סעיף 149(4) לחסד"פ ובין השאלה האם די **בחומר הראיות שנאסף אל התיק** כדי לבסס הרשעה בעניינו של הנאשם - **בין מבחינה עובדתית, בין מבחינה משפטית ובין מבחינה דרכי ההוכחה**.

15. משכך, טענות שונות שהעלו הצדדים ביחס לחומר הראיות שבתיק (שמן הסתם אינו נמצא בפני בית המשפט בשלב דיוני זה ובית המשפט אינו רשאי להידרש לו) אינן רלוונטיות לדיון בטענה המקדמית.

בית המשפט אף לא יידרש בשלב זה לטענות משפטיות בנוגע לדרכי ההוכחה של העבירות המיוחסות לנאשמים.

16. השאלה היחידה הטעונה הכרעה בשלב דיוני זה היא, איפוא, השאלה שלהלן:

אם תוכיח המאשימה ברמת ההוכחה הנדרשת, כי ביום ובשעה המפורטים בכתב האישום; עשו הנאשמים את המעשים המפורטים בכתב האישום;

מתוך כוונה לצוד חיות המפורטות בסעיף 1 לכתב האישום;

האם יש בכך כדי ללמד על ביצוע עבירה מושלמת לפי סעיף 2 לחוק.

17. ב"כ הנאשמים אינם טוענים, כי החיות המפורטות בסעיף 1 לכתב האישום אינן "חיות בר מוגנות" כהגדרתן בחוק.

ההפניה בהקשר זה לפסק דינו של בית משפט השלום ברמלה במסגרת ת"פ 58095-02-13 **אל אסלם ואח'**, גם לו היה לה מעמד מנחה או מחייב בפניי, אינה רלוונטית שכן עלפי סעיף 2 לפסק הדין, כתב האישום באותו עניין לא פירט חיות כלל; בית המשפט הגיע למסקנה **לאחר שמיעת ראיות**, כי לא הוכחה בפניו **מטרת** הפעולות ולא הוכחה **מסויימות** מטרת הפעולות. בפני בית המשפט נותר ספק **בתום המשפט**, האם פעולות הנאשמים כוונו לציד או למטרות אחרות (סעיף 13.א. ו-13.ד. לפסק הדין); האם מעשי הנאשמים כוונו כלפי חיה שהאיסור בחוק חל עליה (סעיף 13.ב.).

בהקשר זה בית המשפט ציין, כי לא הוכח בפניו הקשר בין האמצעים שנטען כי הנאשמים נקטו בהם ובין חיה שהחוק חל עליה ועמד על כך, כי "קיימות שיטות שונות של ציד ולעיתים שיטה אחת של ציד שטובה לחיה מסוג מסוים לא בהכרח תתאים לציד של חיה אחרת". קביעה זו, גם אם ביסודה פרשנות משפטית אותה יש לאמץ, הרי היא קביעה אליה ניתן להגיע אך ורק לאחר שמיעת ראיות, עיבודן וניתוחן.

18. שאלות ומחלוקות כגון, האם די בראיות שנאספו אל התיק כדי ללמד על קיומו של היסוד הנפשי הנדרש

בעבירה, והאם די במעשי הנאשמים **בנסיבות המקרה** כדי להוכיח את המטרה הנחוצה, כמו גם האם די במעשי הנאשמים במקרה זה, כדי להוכיח שמטרת הנאשמים כוונה כלפי חיה שהאיסור בחוק חל עליה - דינן להתברר במסגרת ההליך המשפטי עצמו והמענה עליהן הוא תוצר של בחינת המכלול הראייתי כולו.

19. מבחינת **הפוטנציאל** הטמון בכתב האישום, הרי שלאור ההגדרה הרחבה של המונח "צידה" בסעיף 1 לחוק, ובשים לב להכרה **המשפטית העקרונית** בשיטה של ציד באמצעות סינוור (סעיף 15(1) לחוק) או באמצעות כלבים (תקנה 6(ב) לתקנות) אין מנוס מן המסקנה, כי אם יוכח כל המפורט בכתב האישום יהיה בכך כדי לגבש את יסודות העבירות המנויות בו.

סוף דבר:

20. נוכח כל האמור לעיל, הטענה המקדמית נדחית.

21. במועד הקבוע, וככל שהצדדים לא יגיעו להסכמות אשר ייתרו את המשך הדיון, תימסר תשובת הנאשמים המפורטת לכתב האישום וייקבע מועד להוכחות.

22. המזכירות תוודא ההמצאה לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, י"ט חשוון תש"פ, 17 נובמבר 2019, בהעדר
הצדדים.